

ACM - ACM - ACM - ACM - ACM - ACM - ACM - ACM - ACM - ACM - ACM - ACM
(A CO MÁMINKA ? - A CO MILENA ?)

Z v l á š t n í v y d á n í - 7. října 1989 - 10'32''45

(Dokumenty)

Milá Jano a Martine,

děkuji Vám za všechny dárky, přání, pozdravy a
ACT - ACM. Píšu doma na posteli před odvozem do nemocnice. Myslela
jsem, že budu na podzim v Praze, u Mily dám do provozu ten její úzký
pokojík, aby tam mohl Jirka přespávat a že Vám budu v Počernicích
aspoň trochu pomáhat. Teď sama potřebuju pomoc. Ráda jdu do nemocnice
a až přijede Jirka, tak doufám, že zevrubně probereme co a jak dále.
Jistě jste byli po tom sejiti velmi unavení. Ale s pomocí Boží unese-
me pohromy a nadějeme se lepších dnů. Vzpomínka na to, jak jsi, Jano,
byla šťastná, že čekáte druhé, mne velmi těší, i když vím, že Ti je
teď špatně a že byste potřebovali, aby Jirka měl svoje bydlení. Tatínek
si myslí, že to teď vyřeší koupí domu na Jarově, škoda, že tomu nebylo
tak před rokem. Ale budeme-li se mít rádi a neztratíme-li víru v lásku
a dobrou vůli toho druhého, jistě to vše se v dobré obrátí. S pozdravem
Vám všem Vaše a.

5.10., 21'01

Milý strýčku

Dopravila jsem (byla dopravena sanitkou) tetičku na příjem
na II.CHK na Pekařské (Polní nepřijímala). Po rtg rozhodli, že zítra
v 8'00 bude přeložena na ortopedii do Bohunic. Podrobnosti týkající se
dlouhého čekání na chodbě netřeba uvádět - tetička si pochvalovala, že
tentokrát to může absolvovat vleže na vozíku. Zdraví Hana

pátek poledne

Milá Jano, Martine a milý Jirko,

píšu na posteli v Bohunicích na orto-
pedii. Neumím sedět ani chodit, jen ležet na rovné, velmi pohodlné
posteli. V pondělí mi za narkózy uvolnili ten bederní obratel, který
byl pádem vrážen dovnitř. Nebude to operace, jakási natažení a pak
mne dají či udělají mi sádrový korzet a pustí mne domů. Jsou tu na mne
tuzé hodní, ležím zřejmě na jednotce intenzivní péče, je to taková vel-
ká místnost s postelení, oddělenými plentami. Vedle mne leží 9-tiletý
Michal, ale ještě jsem ho neviděla, jen ho slyším, jak volá sestřičku,
k aby ho přeložila na jednu nebo druhou stranu. Lékař je tu 35 letý -
velmi sympaticky a sestřičky maximálně obětavé. Naproti leží dva mlá-
dí muži, kteří právě probírali hospody v okolí Tišnova a Macochy.

Mne už skoro nic nebolí, sestřička mne naučila, jak se mohu samo pohybovat po posteli tím, že se překulují z boku na bok. To znám, jen se nasmím nadzvednout. Vzpomínám na vás a těším se, že příští týden budu zas doma.

S pozdravem všem Vaše M.

Milý Jendo,

vidím, že to nemohu napsat lépe, prosím Te, přepiš to na lístek a pošli Jirkovi. Řídu to, abys věděl, když Ti sem nepustí. Na Pekařské na chirurgii se též o mne vzorně starali, ale na pokoj přivezli potlučenou stařenku, kterou celou noc opatrovali a ona stále mluvila. Ale tady to dospím. Ležím u okna, což je dobré. Přečteš to? Přivez mi vlněné ponožky a na skoušku elektrickou PAPUŠ, zebou mne nohy, možná mi to sestřičky umožní použít. Nesmím chodit, aby dlezníkem obrátile nenarubil mých. Jsem tu velice svědomití. Těším se na dopisy a měj se pěkně. Zdraví a lába Tv. Milena

Adresa: Milena Čiasová, Ortopedická klinika, odd. 8 A, B - Jednotka
intermediární péče, Jihlavská ul. 625 00
Brno 15 - Bohunice

Myslím, že laskavý čtenář při pečlivém přečtení dokumentů pochopil dobře, jaká je situace. Milena spadla z těch schůdků na sv. Václava, tj. 28. září odpoledne. Nešťastí Květa Pfannová odvezla již bagáž autem na faru (a na poštu), takže jsme v pátek jeli spolu do Žďáru, odkud jela ona sama (vlakem) do Brna a já (autobusem) do Prahy. V Chotěboři jsem se setkal s Jaroslavem Pfannem, který jel z Prahy a také ho "vyhodili" z autobusu při přestávce, od něhož jsem se dověděl, že mají všechny potřebné lejskra pro odjezd do Lucerna přes Vídeň.

Při návratu z Prahy v pondělí dne 8. října jsem se od Mileny dověděl, že odpověděl p. Miroslav Lopuchevský, že by přel malý domek na Jarově a že bylo telefonem domluveno, že se ve čtvrtek sejdem na stanici metra Želivského u fontánky. Proto jsem znovu odjel do Prahy - zdálo se, že jde o pohmožděninu. Zás ve středu však, ještě než jsem odjel, odešla Milena na středisko, kde jí lékař nabídl prášky proti bolesti a mazání, ona trvala na papíru na rentgen na Dobrovského. Zde však uvažovali, ale přece jen ji ještě - jako předposlední - vzali. Na rentgenu zjištěno, že jde o "kompresivní frakturu těla L II, snížení 1/3". To L II je obrátel číslo 2 počítáno odzadu oves (ať mi zdravotníci a hlavně zdravotnice odpustí!).

Chirurg na Dobrovského však napsal na status, že pacientka odmítá hospitalizaci a že dostala poučení (napsáno však počení), jak se má doma léčit a předepsal jí In'adin, Kalcium a Lunalgit. MUDr. Muchová, u níž jsem byl pro potvrzení na "paragraf" vlak okamžitě napsala sanitku a parere pro přijetí a tím, že pacientka hospitalizaci neodmítá.

Teprve jsem odjel do Prahy. Po návratu jsem prostudoval dokument č. 1 a č. 2. (a utajený č. 3) a v pátek jsem po práci jel do Bohuic, kde mne na Jednotku intermediární péče nepustili, ale měl jsem připravený dopis a podrobným popisem jednání s p. Lopuchevským a prohlásky domku. Milena mi po setařičce poslala dokument č. 4 a 5. Zdraví

Jač

Zpráva o vývoji zdravotního stavu Miš

Dne 5. října (na 57. narozeniny) byla Milena hospitalizována na II. ortopedické klinice v Bohunicích a umístěna na jednotce intermedie péče, nesměla vstávat ani sedat, ležela na rovném až dne 9. října byla provedena po příslušné přípravě an. narkóze reponace páteře a vytvořen poměrně těžký korzet (spika) kvůli fixaci páteře v místě, kde došlo k fraktuře (kompresivní) obratle.

Dne 12. října byla propuštěna do domácího ošetření, přivezli ji santikou a dva zkušení muži s nosítky, Mirek a já jsme měli co dělat, abychom ji bez úhony dopravili do zvýšeného přízemí na lůžko. Po jejich odjezdu a se objevil anděl v podobě Vládi Ptáčka, který se osvědčil díky tomu že má dlouhé ruce - vybudovali jsme zvýšené lůžko a důkladně obě vrstvy matrací pevně svázali, aby se nerozjížděly.

Dne 13. října přivezl Drahoš Ryšavý krásnou, černou a pevnou kovovou šibenici, která nyní koná platné služby (jako je konala Věra Ryšavá po autohavárii) při zvedání Mileny do vertikální polohy, což je stále nejnáročnější úkon. Výhoda je, že nyní každým dnem přibývá Mileně chuť a schopnost chodit - včera se dokonce pustila do umývání nádobí (lehčích kusů) a zpracování jablek a hrušek. Spika ovšem nedovoluje přílišné sepětí rukou - nemůže už například mýt jednu ruku druhou. Ukázalo se však, že se může učesat, ač ovšem elegantní gumičku navlékám sám.

Výhled je asi ten, že po měsíci bude Milena pozvána na kontrolu, při příznivém vývoji by mohlo koncem listopadu k odstranění spiky - zkušení páteřníci však podotýkají, že obvykle se počítá s třemi měsíci. Zatím tedy se získávají zkušenosti s denním a nočním režimem, který vyžaduje mou přítomnost a asistenci, takže jsem po způsobu vysloužilých plukovníků indické armády "vstoupil do výslužby", při čemž mi Ústav vyšel do krajnosti vstříc.

Jsme rádi, že to vše dopadlo dobře, tj. s minimálními ztrátami, mimořádně se zasloužila naše MUC Hana, neteř, nemluvě o Martě a Olze, které se starají o kulturnost oblékání, zvl. Marta a celkovou estetičnost prostředí.

Z ostatních zpráv snad jenom to, že večer s paní Hanou Ponickou slovenskou spisovatelkou se konal bez ní - jel pro ní Milan Jelínek (býv. děkan fil. fakulty a prorektor zdejší univerzity), třikrát ho však zastavili, sebrali mu technický průkaz s odpůvodněním že neplatí (platnost má však do 31.12.1989) jelikož nenašli žádnou závalu na autě. Zakázali mu pokračovat v cestě, jel vedlejšími silnicemi, paní Ponickou v Bratislavě naložil a vezl do Brna, v Maleckách však byli znovu zastaveni a po dlouhém dohadování byla paní Ponická předvolána k výsledku do Bratislavy (je v trestním řízení spolu s Kusým, Černoguzským, Sleckým a Manákem) a Jelínek pokračoval v cestě do Brna, byl znovu zastaven a ž/ž vyslýchán.

Na večeru pronesl improvizovanou přednášku dr. Mezník o 28. říjnu 1918 a v diskusi věnována pozornost zvláště otázce vztahu Čechů a Slováků, tzv. čechoslovakismu a pak vztahu k Němcům v první republice a otázce nacionalismu vůbec.

Do pokojného vývoje zdejší pobočky to byl již druhý zásah - první byl dne 16. září, kdy v poslední chvíli byl odvolán pronájem sálu OKVS na Leitnerově ulici k besedě s Masarykovými vnučkami (po objednaném představení Divadla jednoho herce z Hovorů s TOM) - Příslušníci Stb se hájili tím, že večer nezakázali, ale jen navštívili se informovat u vedoucí OKVS. Večer se přece bez přerušování konal v sále Geotestu (tam ovšem bylo 105 lidí v sále pro 60 a asi 30-40 lidí šlo domů).

Nyní se připravuje valná hromada, jakmile dá pražský výbor Masarykově společnosti k tomu souhlas. A ten tak učiní, až bude Mě Národní výbor hl. města Prahy reagovat na jeho podání.